

200706259/1.

Datum uitspraak: 10 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/56288 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 7 augustus 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 augustus 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 17 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

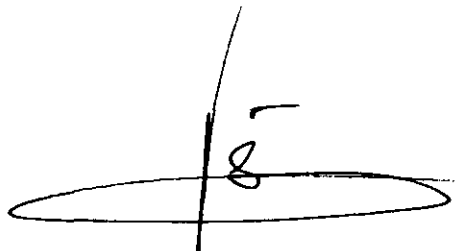
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2007

154-523.

Verzonden: 10 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 06/56288, V-nummer: 200.751.3467,

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

, eiseres,
gemachtigde: mr. R. Vat, advocaat te 's-Hertogenbosch,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te 's-Gravenhage, thans de
Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. M. Snoeks, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Bij besluit van 15 oktober 2002 heeft verweerder de aanvraag van eiseres om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen en ambtshalve beslist dat eiseres geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt verleend.

Tegen dit besluit, voor zover betreffende de afwijzing van de asielaanvraag, heeft eiseres bij faxbericht van 13 november 2002 beroep ingesteld bij de rechtbank.

Tegen dit besluit, voor zover betreffende de ambtshalve weigering van een verblijfsvergunning regulier, heeft eiseres bij faxbericht van 13 november 2002 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Bij besluit van 15 januari 2003 heeft verweerder het bezwaar van 13 november 2002 ongegrond verklaard.

Eiseres heeft daartegen bij faxbericht van 13 februari 2003 beroep ingesteld bij de rechtbank.

Bij schrijven van 28 februari 2003 heeft eiseres dit beroep ingetrokken.

Bij brief van 22 november 2004 heeft verweerder medegedeeld dat het besluit van 15 oktober 2002 tot afwijzing van de asielaanvraag wordt ingetrokken.

Bij schrijven van diezelfde datum heeft eiseres het beroep van 13 november 2002 ingetrokken.

1.2. Bij besluit van 19 oktober 2006 (verzonden op 20 oktober 2006) heeft verweerder

opnieuw afwijzend beslist op de asielaanvraag van eiseres en tevens beslist dat eiseres geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 wordt verleend.

Tegen dit besluit heeft eiseres bij faxbericht van 16 november 2006 beroep ingesteld.

De zaak is op 19 juli 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiseres is ter zitting verschenen bij gemachtigde.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1. Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling: (...)

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst."

Artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, luidt als volgt:

"Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen."

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 is Onze Minister bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen.

Ingevolge artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, slechts ambtshalve worden verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

2.2. Verweerder heeft de asielaanvraag afgewezen met toepassing van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Daartoe heeft verweerder – kort weergegeven – het volgende overwogen. Eiseres heeft geen documenten overgelegd ter vaststelling van haar identiteit, nationaliteit en reisroute en voorts geen documenten overgelegd ter staving van haar asielrelaas. Eiseres heeft alleen een cedula overgelegd, waarvan uit onderzoek door de Koninklijke Marechaussee (hierna: Kmar) van 28 december

2001 is gebleken dat deze vals is. Ook zou zij dit document pas na aankomst in Nederland van de reisagent hebben gekregen. Verweerder acht niet aannemelijk gemaakt dat eiseres in de periode voor haar vertrek niet in de gelegenheid is geweest documenten te verkrijgen. Verder stelt verweerder dat eiseres onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van haar reisroute, nu zij haar reisverhaal niet met reisdocumenten of enig ander indicatief bewijs heeft onderbouwd, noch in staat is gebleken gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent haar reisroute te geven. De leeftijd en fysieke en psychische gesteldheid van eiseres vormen daarvoor geen afdoende verklaring. Verweerder acht derhalve niet gebleken dat het ontbreken van documenten eiseres niet kan worden toegerekend, zodat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiseres. Verweerder overweegt voorts dat het asielrelaas een positieve overtuigingskracht ontbeert, nu uit het individueel ambtsbericht van 15 juli 2002 is gebleken dat de door eiseres opgegeven adres- en schoolgegevens niet bekend zijn in . Verweerder concludeert op grond hiervan dat eiseres onjuiste gegevens heeft verstrekt en dat de door haar beschreven gebeurtenissen, zoals de dood van haar vader, niet op het genoemde adres hebben plaatsgevonden. Verweerder acht het relaas ongeloofwaardig, zodat niet aan een inhoudelijke beoordeling ervan wordt toegekomen. Verweerder is voorts niet gebleken dat uitzetting van eiseres in het licht van de aangevoerde medische omstandigheden in strijd is met het bepaalde in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en verwijst hiervoor naar de Nota van het Bureau Medische Advisering van 22 augustus 2006 (hierna: het BMA-advies). Verweerder ziet dan ook geen aanleiding eiseres verblijf toe te staan op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000, dan wel een van de overige in deze bepaling genoemde gronden.

Verweerder ziet voorts geen grond aanwezig om eiseres verblijf toe te staan op grond van het beleid ten aanzien van alleenstaande minderjarige asielzoekers en vreemdelingen (hierna: amv-beleid). Nu eiseres blijkens de gegevens van de Kmar en het individuele ambtsbericht onjuiste gegevens heeft verstrekt met betrekking tot het adres van haar ouderlijk huis en haar school, bestaat volgens verweerder gerede twijfel over haar gestelde identiteit en nationaliteit, zodat onderzoek naar adequate opvangmogelijkheden in het land van herkomst niet mogelijk is.

Hetgeen in de zienswijze is aangevoerd leidt voor verweerder niet tot een ander oordeel.

Verweerder ziet daarin geen concrete aanknopingspunten om te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van het individuele ambtsbericht. Verweerder stelt voorts dat tot de zienswijze niet is gebleken dat eiseres wenste te worden gehoord in het bijzijn van een vrouwelijke tolk ook blijkt daaruit niet over welke feiten en omstandigheden eiseres nog had willen verklaren.

2.3. Eiseres kan zich met dit besluit niet verenigen en heeft daartoe het volgende aangevoerd. Eiseres is van mening dat zij conform verweerders beleid aanvullend had moeten worden gehoord. Niet is gebleken dat verweerder volgens zijn eigen beleid voorafgaand aan het nader gehoor aan eiseres heeft gevraagd of zij bezwaar had tegen de aanwezigheid van een mannelijke tolk. Gelet op haar culturele achtergrond zou eiseres nooit in het bijzijn van een mannelijke landgenoot verklaren over mogelijk seksueel misbruik. Gezien de context van het asielrelaas valt niet uit te sluiten dat daarvan sprake is geweest. Eiseres betwist dat zij dit punt eerst in de zienswijze van 27 september 2006 heeft opgeworpen. Zij heeft hiervan reeds in de gronden van beroep van 27 oktober 2004 melding gemaakt.

Voorts stelt eiseres dat zij niet wist dat de cedula vals was en dat zij een dergelijk document nooit in haar bezit heeft gehad. Anders dan in de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken is vermeld is niet ondenkbaar dat mensen afkomstig uit de (sloppen)wijken niet in het bezit zijn van een dergelijk document. De reden dat eiseres niet

heeft getracht documenten te verkrijgen en niet over haar reis heeft kunnen verklaren is gelegen in het feit dat zij minderjarig is, getraumatiseerd is en uit een oorlogsgebied komt. In dit verband merkt eiseres op dat uit de relevante wet- en regelgeving niet blijkt dat moet worden aangetoond dat inspanningen zijn verricht tot het verkrijgen van documenten. Voorts kon in haar geval, anders dan het algemeen ambtsbericht vermeldt, geen toestemming door een ouder (of wettelijk vertegenwoordiger) worden verleend, nu haar ouders niet meer in leven zijn. Daarnaast is eiseres van mening dat verweerder uitgaat van een onjuiste lezing van het individuele ambtsbericht, nu daarin niet expliciet staat vermeld dat de door haar opgegeven informatie niet juist kan zijn. Ook blijkt uit dit ambtsbericht niet wat er is gedaan om het adres te traceren, dan wel waarom dit niet is gelukt. Daarbij meent eiseres dat verweerder nader onderzoek had moeten verrichten naar de dood van haar vader. Voorts heeft eiseres de vrees geuit dat zij bij terugkeer in de problemen zal komen omdat zij geen opvang heeft en geen toegang tot medische voorzieningen. Als alleenstaande moeder zal zij in een outcast situatie terechtkomen en is niet uitgesloten dat zij in de prostitutie zal belanden. Eiseres verwijst in dit verband naar een verklaring van 28 februari 2005 van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan de Tweede Kamer (vergaderjaar 2004-2005, 19 637, nr. 903), waarin wordt gesteld dat naast medische omstandigheden ook 'andere omstandigheden' een rol kunnen spelen bij toetsing aan de b-grond. Verweerder had volgens eiseres moeten motiveren waarom daarvan in haar geval geen sprake was. In dit verband merkt eiseres op dat zij, mede door toedoen van verweerder, al meer dan vijf jaar in Nederland verblijft en hier is geworteld. Haar kind is in Nederland geboren. Gedwongen terugkeer naar Angola betekent dan ook een schending van de artikelen 3 tot en met 6, 24, 26 en 27 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK). Verweerder dient dit mee te wegen in de belangenafweging in het kader van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Eiseres wijst mede op de door haar overgelegde uitspraken van de rechtbank Breda en de rechtbank Assen, waarmee zij heeft bedoeld aan te tonen hoe de situatie voor alleenstaande vrouwen in Angola is. Tenslotte meent eiseres dat zij, gelet op het voorgaande, in het bezit had moeten worden gesteld van een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid.

2.4. De rechtbank overweegt als volgt.

2.4.1. De rechtbank stelt voorop dat de gemachtigde van eiseres ter zitting heeft verklaard dat eiseres verweerders besluit nog slechts bestrijdt, voor zover haar daarbij een verblijfsvergunning op de b-, danwel de c-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 wordt onthouden. Het beroep op de a-grond behoeft derhalve geen bespreking meer.

2.4.2. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat de wijze waarop het nader gehoor op 15 april 2002 is afgenomen en de wijze waarop eiseres de haar gestelde vragen heeft geantwoord (zonder meer) tot de conclusie kan leiden dat zij buiten staat was behoorlijk te verklaren, dan wel niet in staat was te verklaren over mogelijk seksueel misbruik. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiseres eerst in de aanvullende gronden van beroep van 27 oktober 2004 heeft aangevoerd dat zij niet conform verweerders beleid is gewezen op de mogelijkheid te worden gehoord in het bijzijn van een vrouwelijke tolk. Eiseres heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat zij nog feiten of omstandigheden naar voren had willen brengen die zij niet in bijzijn van de mannelijke tolk heeft kunnen vertellen. Ook ter zitting heeft zij zodanige omstandigheden niet aangevoerd. De rechtbank is dan ook niet gebleken dat hetgeen eiseres heeft verklaard niet volledig is geweest.

Verder heeft eiseres eerst ter zitting aangevoerd dat, nu de eerdere beslissing op bezwaar in

de procedure met betrekking tot de weigering van een verblijfsvergunning regulier destijds door verweerder is ingetrokken, zij opnieuw op het bezwaar (regulier) van 13 november 2002 had moeten worden gehoord. Nu deze grond tardief is aangevoerd, dient dit wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing te worden gelaten.

Gelet op het voorgaande bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder eiseres opnieuw had moeten horen.

2.4.3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de asielaanvraag terecht afgewezen, nu eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Daarbij heeft verweerder kunnen betrekken dat eiseres kan worden toegerekend dat zij geen bescheiden als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft overgelegd ter vaststelling van haar identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas. Eiseres heeft weliswaar een cedula (geboortebewijs) overgelegd, doch daarvan is bij proces-verbaal van bevindingen van de Kmar van 28 december 2001 genoegzaam komen vast te staan dat dit een vals document betreft. Hieraan doet niet af dat eiseres, naar zij stelt, niet wist dat het om een vals document ging. Niet is gebleken dat eiseres vanuit Angola onder dwang is meegenomen. Verder laat de omstandigheid dat volgens het algemeen ambtsbericht controles op de luchthaven van niet altijd zorgvuldig en stelselmatig worden uitgevoerd, zodat eiseres ook zonder de toestemming van een ouder of wettelijk vertegenwoordiger kon uitreizen, onverlet dat verweerder niet aannemelijk gemaakt heeft hoeven achten dat eiseres niet reeds voor haar vertrek uit Angola aan documenten voor de reis kon komen. Dit klemmt temeer nu zij stelt in de periode voor haar vertrek uit Angola nog een aantal maanden bij de reisagent in te hebben verbleven en volgens de informatie in de algemene ambtsberichten documenten in Luanda op eenvoudige wijze zijn te verkrijgen.

Voorts heeft verweerder niet geloofwaardig hoeven achten dat eiseres niet in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent haar reisroute te geven. Hetgeen eiseres hieromtrent heeft aangevoerd, zoals haar leeftijd en psychische en lichamelijke gesteldheid, heeft verweerder niet als verschoonbaar hoeven aanmerken. Verweerder heeft op grond van de hiervoor genoemde feiten en omstandigheden kunnen stellen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.4.4. Nu niet is gebleken dat het ontbreken van documenten eiseres niet kan worden toegerekend, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas dient dan een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

Op grond van vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Die beoordeling dient slechts terughoudend door de rechter te worden getoetst.

Verweerder heeft in dit verband gesteld dat het relaas van eiseres een positieve overtuigingskracht ontbeert en daarbij de resultaten van het eerdergenoemde individuele ambtsbericht van 15 juli 2002 betrokken.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dient een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie in een land te worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de staatssecretaris ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de minister bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. Ten aanzien van individuele ambtsberichten heeft de Afdeling (onder meer in haar uitspraak van 14 januari 2004, JV 2004/83) geoordeeld dat, indien een individueel ambtsbericht het asielrelaas op essentiële punten weerspreekt, het aan de vreemdeling is om desgewenst het ambtsbericht te weerleggen.

Blijkens het individueel ambtsbericht kan in de wijk geen worden getraceerd, zodat de vragen over de ouders van eiseres niet kunnen worden beantwoord. Verder vermeldt het individueel ambtsbericht dat in geen school voorkomt, zodat de identiteit van eiseres niet kan worden vastgesteld.

Hetgeen eiseres tegen dit individueel ambtsbericht naar voren heeft gebracht biedt naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende aanknopingspunten om te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht. De enkele stelling van eiseres dat verweerders standpunt berust op een onjuiste lezing van het ambtsbericht, dan wel dat het ambtsbericht niet expliciet vermeldt dat de opgegeven informatie niet juist kan zijn, is onvoldoende om de conclusies van het ambtsbericht te weerleggen. Ook de omstandigheid dat het gaat om een krottenwijk waar veel (vooral) illegalen wonen, kan niet toereikend worden geacht. Juist het feit dat eiseres een concreet adres (, huisnummer heeft genoemd, welk adres zij in het nader gehoor nogmaals heeft herhaald, en ook het nummer van de school (, haar leerlingnummer (en Turmanummer (heeft genoemd, heeft verweerder ertoe gebracht een individueel ambtsbericht met betrekking tot eiseres te laten uitbrengen, om te onderzoeken of de vader van eiseres op dat adres is doodgeschoten. Om die reden heeft verweerder juist uit het feit dat deze gegevens niet traceerbaar zijn gebleken, de conclusie kunnen trekken dat eiseres hierover onjuiste informatie heeft verstrekt. De stelling van de gemachtigde dat het door eiseres genoemde adres, gelet op het feit dat het een krottenwijk betreft, waarschijnlijk niet in de openbare registers voorkomt, kan hier niet aan afdoen. Volgens de onderliggende stukken bij het individueel ambtsbericht is degene die het onderzoek heeft verricht tot zijn bevindingen gekomen op grond van persoonlijke gesprekken en door persoonlijke navraag. Verweerder heeft gezien het vorenstaande niet geloofwaardig hoeven achten dat de gebeurtenissen waarover eiseres heeft verklaard en waarbij haar vader is vermoord op het genoemde adres hebben plaatsgevonden. Dit klemmt temeer nu eiseres ook de dood van haar vader niet met documenten heeft onderbouwd. Daarmee bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder nog nader onderzoek had moeten doen naar de dood van de vader van eiseres.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen stellen dat het relaas een positieve overtuigingskracht ontbeert, nu eiseres gelet op het individueel ambtsbericht onjuiste informatie heeft verstrekt. Verweerder heeft ook voorts geen geloof hoeven hechten aan de verklaringen van eiseres en terecht geen aanknopingspunten gezien om eiseres te volgen in de niet nader onderbouwde stelling dat zij bij terugkeer een reëel en voorzienbaar risico loopt in de prostitutie te belanden. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder het asielrelaas inhoudelijk had moeten behandelen en eiseres niet een

verblijfsvergunning op de b-, dan wel de c-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 had kunnen weigeren.

2.4.5. Verweerder heeft ook in de medische situatie van eiseres terecht geen grond gezien voor de conclusie dat uitzetting van eiseres naar Angola strijd oplevert met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. Volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), zoals de uitspraak van 2 mei 1997 (, RV 1997/10) en 6 februari 2001 (, JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden als hier bedoeld kan blijken de voornoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Daarvan is in het geval van eiseres niet gebleken. Volgens de medisch adviseur in het BMA-advies van 22 augustus 2006 zal het staken van de controles in het geval van eiseres niet leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Er is sprake van een stabiele situatie waarvoor 'laag frequent' controle wordt verricht. Alleen tijdens de zwangerschap in 2005 was begeleiding en ingrijpen middels een bloedtransfusie noodzakelijk. Anders dan de gemachtigde stelt valt uit het BMA-advies niet af te leiden dat in Angola geen controle en begeleiding, dan wel behandeling van thalassemie en sikkelcelanemie mogelijk is. Nu derhalve niet is gebleken dat eiseres aan een ziekte in een vergevorderd en levensbedreigend stadium lijdt, hoefde verweerder niet (nader) te onderzoeken of eiseres in het land van herkomst over medische zorg kan beschikken of dat aldaar sociale opvang en toegang tot de arbeidsmarkt (niet) mogelijk is. Zoals hiervoor al is overwogen biedt het relaas van eiseres geen aanknopingspunten om aan te nemen dat zij bij terugkeer in een outcast situatie terecht zal komen. De enkele verwijzing naar de algemene situatie van alleenstaande vrouwen in Angola is daarvoor niet toereikend.

2.4.6. Ten aanzien van het beroep van de gemachtigde op het IVRK wordt onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, zoals de uitspraken van 1 maart 2005 (LJN: AS9909) en 15 februari 2007 (LJN: AZ9524), overwogen dat de door eiseres genoemde artikelen geen norm bevatten die vatbaar is voor rechtstreekse toepassing door de rechter, aangezien zij niet voldoende concreet zijn voor zodanige toepassing en derhalve nadere uitwerking behoeven in de nationale wet- en regelgeving. De uitspraak van de rechtbank Haarlem van 22 mei 2006 (AWB 05/27225 en AWB 05/27226), waarnaar eiseres verwijst kan in dit verband niet tot een ander oordeel leiden, nu deze uitspraak bij eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 15 februari 2007 is vernietigd.

De stelling van eiseres dat verweerder met het oog op zijn inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb ook de belangen van haar minderjarige in Nederland geboren kind had moeten meewegen, heeft geen kans van slagen, reeds omdat eiseres niet heeft verduidelijkt van welk beleid verweerder zou hebben moeten afwijken. Ook overigens ziet de rechtbank geen aanleiding voor vernietiging van het bestreden besluit wegens strijd met de bepalingen van het IVRK.

2.4.7. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot de geloofwaardigheid heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat, nu eiseres onjuiste informatie heeft verstrekt, onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst niet mogelijk is. Verweerder heeft dit voor rekening en risico van eiseres kunnen achten en eiseres om die reden een verblijfsvergunning op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 voor verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling kunnen weigeren.

2.5. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.6. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling als bedoeld in artikel 8:75, eerste lid, van de Awb.

2.7. Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

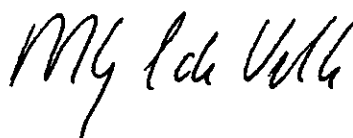
- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.G.L. de Vette, rechter, en door deze en M.G. den Ambtman, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: **07 AUG 2007**

Afschrift verzonden op: **07 AUG 2007**

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

BOUMAN

ADVOCATEN

mr P. Bouman*
mr N.A.P. Heesterbeek
mr M.P. Ufkes

Noordende 28
5701 SR Helmond
tel 0492 527080
fax 0492 527745

alsmede per fax
Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Helmond 30 augustus 2007
Inzake / Staat
Uw ref. Awb 06/56288
Onze ref. 07/08/03

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31. AUG 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Procedurenummer : Awb 06/56288BEPTDN VET K1 AMB
dossiernummer IND : 0112.26.2011
CRV-nummer :
betreft cliënte :
geboortedatum :
nationaliteit : Angolese

Hoogedelgestreng College,

Mevrouw , wonende te , aan de
te dezer zake woonplaats kiezende te
Helmond aan het Noordende 28, ten kantore van mr P. Bouman,
advocaat en procureur, die ten deze verklaart bepaaldelijk
door hem gevolmachtigd te zijn tot ondertekening en indiening
van het onderhavige beroepschrift stelt in de hoedanigheid van
gemachtigde Hoger Beroep in tegen de uitspraak van de
rechtbank te Dordrecht onder registratienummer Awb 06/56288
waarbij de rechtbank als volgt heeft beslist:

"Verklaart het beroep ongegrond".

Appellante kan zich met vermelde uitspraak niet verenigen en
voert tegen vermelde uitspraak de navolgende grieven aan:

Grief 1 Ten onrechte overweegt de rechtbank: "Derhalve be-
staat geen grond voor het oordeel dat verweerder het
asielrelaas inhoudelijk had moeten behandelen (...)";

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat derhalve er
geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder
eiseres niet een verblijfsvergunning op de b- danwel
c-grond van artikel 29, eerste lid Vw 2000 had kun-
nen weigeren.

- 1 -

Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat terzake door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitbetaald.
Beroepsaansprakelijkheid is verzekerd als voorgeschreven door de Nederlandse Orde van Advocaten.
Bouman c.s. Advocaten bv, Kamer van Koophandel Eindhoven nr 17129919 www.boumancsadvocatenbv.com

Ad grief 1:

Bovengenoemde overweging van de rechtbank is opmerkelijk, omdat hierdoor het besluit, met betrekking tot de vraag of appellante de bescherming van artikel 3 EVRM kan inroepen, niet aan een "volle" toetsing wordt onderworpen hoewel noch het EVRM noch artikel 29 lid 1 onder b Vw 2000 op dit punt aan verweerder enige beleids- of beoordelingsvrijheid bieden.

De toepasselijke "internationale" regelgeving biedt geen beleids- beoordelingsvrijheid aan verweerder zodat verweerder derhalve appellantes asielrelaas had moeten onderwerpen aan een "volle", inhoudelijke toetsing.

Het niet-inhoudelijk beoordelen door verweerder van appellantes asielrelaas betekent dat niet is geoordeeld over de vraag of de vastgestelde feiten al dan niet de conclusie rechtvaardigen dat appellante gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging en er derhalve niet is geoordeeld over de betekenis die aan die feiten moet worden toegekend.

Bij de beantwoording van bovenstaande vragen is voor terughoudendheid van de rechter geen plaats (zie ABRvST 3 november 2003, JV 2004/287).

Bovenstaande is door de rechtbank over het hoofd gezien.

Grief 2 Ten onrechte overweegt de rechtbank: "Verweerder heeft ook voorts geen geloof hoeven hechten aan de verklaringen van eiseres en terecht geen aanknopingspunten gezien om eiseres te volgen in haar niet nader onderbouwde stelling dat zij bij terugkeer een reëel en voorzienbaar risico loopt in de prostitutie te belanden";

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat derhalve er geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder eiseres niet een verblijfsvergunning op de b- danwel c-grond van artikel 29, eerste lid Vw 2000 had kunnen weigeren.

Ad grief 2:

Appellante voert in dit kader aan dat de rechtbank over het hoofd ziet dat verweerder de weigering van de verblijfsvergunning op de c-grond onvoldoende heeft gemotiveerd, door onterecht niet bij de besluitvorming te betrekken dat appellante een alleenstaande en, ten tijde van haar aanvraag, minderjarig meisje is die geen bescherming van de autoriteiten hoeft te verwachten tegen (sexueel) geweld in Angola waaronder mede moet worden verstaan het gedwongen zijn danwel worden zichzelf te prostitueren.

Appellante verwijst hier naar de uitspraak van de rechtbank Assen van 15 augustus 2006 (Awb 05/49648) (bijlage 2) en naar de uitspraak van de rechtbank Breda 6 april 2004 (Awb 02/59864) (bijlage 3), naar het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. 29 december 2005, bladzijde 44 tot en met bladzijde 50 en naar hetgeen overigens bekend is over het risico om in de prostitutie te belanden voor alleenstaande (minderjarige) vrouwen in Angola.

Appellante verwijst voor wat dit laatste betreft naar de "concluding observations of the committee on the right of the child, Angola, U.N. doc. CRC/C50/add 246 (2004)".

Dit betreft een officieel document van het Committee van de Verenigde Naties voor de Rechten van het Kind, welk document openbaar en vrij toegankelijk te raadplegen is.

Verweerder had derhalve gezien bovenstaande niet zonder nadere motivering kunnen oordelen dat appellante geen risico loopt om in de prostitutie te belanden bij gedwongen terugkeer naar Angola, dit is door de rechtbank over het hoofd gezien.

Bij het onderhavige Hoger Beroep worden de navolgende stukken in kopie overgelegd:

- bestreden uitspraak d.d. 7 augustus 2007, verzonden 7 augustus 2007 (bijlage 1).
- uitspraak rechtbank Breda d.d. 06.04.2004 (bijlage 2)
- uitspraak rechtbank Assen d.d. 15.06.2006 (bijlage 3)

Gelet op het vorenstaande verzoek ik u namens appellant dit Hoger Beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen en te bepalen dat aan appellante een verblijfsvergunning asiel wordt verleend, met veroordeling van verweerder in de kosten die appellante in verband met de behandeling van dit Hoger Beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Helmond, 30 augustus 2007

P. Bouman
gemachtigde

